

nu angaaende denne Sag. Jeg udtalte den Gang — det staar Sp. 2639 i Rigsdagstidende for 8. December 1905 —: „Noget af Karakteren af et kongeligt Prærogativ har selvfølgelig Ordensvæsenet unægtelig faaet her i Landet gennem denne sin historiske Bevarelse efter Grundloven.“ Jeg havde i Forvejen omtalt, hvorledes Kong Frederik den 7de krævede Ordenstillængen opretholdt som et kongeligt Prærogativ, hvad ikke bestrides af nogen, og vor Grundlovs Fædre gik med Rette ind paa at acceptere denne Betingelse, naar de saa kunde faa Grundloven af 1849. „Et Forslag om at afskaffe Ordener, Titler, Rang og Adel her i Landet,“ sagde jeg videre den Gang, „vil derfor heller neppe kunne gennemføres, uden at Regeringen søger at forhandle med Kongemagten om en Overenskomst med denne om enten Afskaffelse af dette Væsen eller Uvæsen eller i alt Fald Begrænsning deraf.“ Lidt længere nede sagde jeg endvidere: „Jeg vilde derfor finde det naturligt, om den nuværende Venstregering vilde bistaa et Udvalg, som maatte blive nedsat, i at forhandle saaledes angaaende denne Sag ogsaa med Kongemagten, at vi dog kunde naa noget fremad paa denne Vej.“

Den daværende Regering gav ikke noget Løfte om at være villig til en saadan Forhandling; jeg skal tillade mig overfor den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og overfor dette Ting i det hele taget at afgive det Løfte, at jeg vil være villig til at forsøge at faa en saadan Forhandling i Gang. Naar denne Sag føres videre paa det foreliggende Grundlag, og der viser sig nogen Mulighed for, at man i Rigsdagen kan komme frem med Sagen, er jeg villig til at henvende mig til Kongen og søge en Forhandling med Kongen, men den maa være af en noget anden Natur end den Forhandling, der føres i almindelige Lovgivningssager, hvor Lovforslaget først vedtages her i Rigsdagen og derefter forelægges til Kongens Godkendelse. Dette maa være en Forhandling, der optages paa et tidligere Tidspunkt, nemlig saa snart man kan se, hvad der er Mulighed for at opnaa Enighed om her i Rigsdagen, fordi det altsaa paa Grund af det kongelige Prærogativ forholder sig paa en særegen Maade. Men hvis man naar saa vidt, medens dette Ministerium sidder, at man kan naa noget Resultat af Forhandlingerne her paa Rigsdagen, er jeg villig til at forsøge en saadan Forhandling med Kongen.

Saa længe imidlertid man ikke naar frem til en ny Ordning paa dette Omraade, skal jeg her afgive den Erklæring, at ingen dansk Borger er bleven eller af dette Ministerium vil blive indstillet til nogen Dekoration eller Tildeling af Titler. Dette er at forstaa uden noget Forbehold eller Restriktion af nogen Art. Vi have i Ministeriet været stillede overfor Spørgsmaal vedrørende denne Sag, som have været vanskelige. Første Gang et saadant rejste sig paa et betydningsfuldt Omraade, var, da en betydelig Videnskabsmand, som har et Navn og, jeg kan sige, har en europæisk Berømmelse, fejrede sit 25 Aars Jubilæum som Embedsmand. Da rejste Spørgsmaalet sig om at vise ham en Anerkendelse. Min Kollega, Kultusministeren, udvirkede da Kongens Tilladelse til at meddele ham Kongens Paaskønnelse af hans udmærkede embedsmæssige og videnskabelige Arbejde. Som den højtærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, blev forleden Dag Assessor i Den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret Hastrup efter egen Begæring afskediget med Pension, og efter almindelige Regler maatte han formodentlig have været udnævnt til Kommandør af Dannebrog, Etatsraad, maaske Konferensraad, det ved jeg ikke saa nøje, men enten maatte det være en høj Orden eller en høj Titel. Han fik imidlertid noget andet, som jeg haaber, at Manden sætter lige saa stor Pris paa, det kan ganske vist ikke bæres udvendig paa Frakken, men det indeholder i Realiteten det samme, nemlig et Bevis for, at han har bestridt sit Embede paa fyldestgørende Maade, og det er det, der i dette Tilfælde er Realiteten. Med det samme der blev gjort Indstilling til Kongen, om Afskedigelse med Pension maatte blive bevilget, blev det tilføjet, at Ministeriet anmodede om Tilladelse til overfor denne Embedsmand at udtale Kongens Paaskønnelse af hans lange og gode Tjeneste. Dette skete, og det er skriftligt tilstillet den paagældende Embedsmand og vil i lignende Tilfælde blive tilstillet Embedsmænd, der faa deres Afsked; derigennem have de den fornødne Kvittering for, at de have bestridt deres Embede paa en tilfredsstillende Maade. (Afbrydelse af *Wulff*). Det ærede Medlem synes at være utilfreds med denne Ordning og spørger, om man har Lov til at bære denne Erklæring. Jeg vægrer mig dog ved at tro, at det ærede Medlem, der ellers gør et meget forstandigt Indtryk, kan tænke sig Muligheden af, at man kan bære en saa-